

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 568/2022-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Monikou Dunčákovou, Štúrova 20, Košice, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Košice I č. k. 20 Er 981/2011 z 2. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. mája 2022 doplnenou podaním z 3. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 Er 981/2011 z 2. marca 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a prikázať okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov. Zároveň žiada finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. V napadnutom exekučnom konaní o vymoženie trov predchádzajúceho konania v sume 24 635 eur a trov exekúcie vystupuje sťažovateľ v procesnom postavení povinného v 1. rade. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej, ako aj vyžiadaných listinných dôkazov vyplýva, že okresný súd vo veci vykonania exekúcie v prospech oprávnených: 1) [REDAKOVANÉ]..., 2) [REDAKOVANÉ]..., 3) [REDAKOVANÉ], zomr. 5. 10. 2015, 4) [REDAKOVANÉ], zomr. 5. 11. 2012, 5) [REDAKOVANÉ]..., 6) [REDAKOVANÉ]... o sťažnosti povinných napadnutým uznesením rozhodol tak, že sťažnosti povinných vyhovuje a uznesenie č. k. 20Er 981/2011 z 8. júna 2021 mení tak, že exekúcia pokračuje s oprávnenými: I. [REDAKOVANÉ]..., II. [REDAKOVANÉ] (manželka poručiteľa [REDAKOVANÉ]), III. [REDAKOVANÉ]... (neter a závetný dedič po poručiťovi [REDAKOVANÉ]), IV. [REDAKOVANÉ]... (závetný dedič po poručiťovi [REDAKOVANÉ]), V. [REDAKOVANÉ]... (závetný dedič

po poručiteľovi [REDACTED]), VI. [REDACTED]... (manželka poručiteľa [REDACTED]), VII. [REDACTED]...

3. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd citoval ustanovenia § 239, § 240, § 249, § 250 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ako aj § 61, § 63 ods. 1 a 2 CSP, ako aj § 579 ods. 1, § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že po preskúmaní spisového materiálu a po oboznámení sa s listinnými dôkazmi považoval po dedičských konaniach za preukázaný prechod práv a povinností k vymáhanej pohľadávke dedičmi pôvodne oprávnených osôb. Podotkol, že oprávnení sú charakterizovaní aj inými identifikačnými znakmi a nemožno ich za gramatickú chybu a nepresnosť v priezvisku alebo bydlisku, ktorú možno kvalifikovať ako chybu v písaní textu, považovať za nespôsobilých v exekučnom konaní. Taktiež za chybu nie je možné považovať zmenu poradového čísla oprávnených, pretože nemá žiadny vplyv na zrušenie uznesenia, s ktorým počíta aj CSP. Súčasne poukázal na ustanovenia § 139 ods. 1 a § 513 Občianskeho zákonníka, na základe ktorých pohľadávku, ktorá vznikla z titulu priznania trov konania v podielovom spoluvlastníctve, môže vymáhať ktorýkoľvek z oprávnených ako podielový spoluvlastník, a teda nie je potrebné konať so všetkými oprávnenými, zvlášť za situácie, ak všetkých oprávnených zastupuje ten istý advokát.

4. Pred vydaním napadnutého uznesenia okresný súd uznesením z 8. júna 2021 rozhodol, že exekúcia pokračuje s oprávnenými v I. až V. rade, ďalej vydal opravné uznesenie okresného súdu z 10. júna 2021 v časti správneho označenia oprávneného v III. rade. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť 20. júla 2021 (č. l. 455 až č. l. 458 v spise), ktorú doplnil podaním z 21. júla 2021 (č. l. 459 až č. l. 462.)

5. Okresný súd (vyšší súdny úradník) uznesením z 10. júna 2021 tiež nepovolil odklad exekúcie. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť 19. júla 2021 (č. l. 452 v spise) a žiadal ho zrušiť, pretože pôvodne oprávnení 10. júna 2021 už nežili, nemali hmotnoprávnu a procesnoprávnu spôsobilosť byť účastníkmi konania (išlo o osoby v II., III, IV. a VI. rade).

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti pokračuje v námietkach, ktoré predostrel v exekučnom konaní, a namieta, že oprávnení v II. až IV. rade nemajú procesnú spôsobilosť byť účastníkmi napadnutého exekučného konania (správne vecná legitímácia, pozn.) z dôvodu, že nie sú dedičmi osoby, v ktorej prospech sa pohľadávka vymáha. Sťažovateľ tiež uviedol, že oprávnená v V. rade podľa zverejnených informácií zomrela 8. októbra 2017, teda stratila spôsobilosť byť účastníčkou napadnutého exekučného konania.

7. Vo vzťahu k označeniu niektorých oprávnených sťažovateľ kritizoval, že označenie ich mien a osobných údajov je zmätočné a nezrozumiteľné, pri žiadnom z nich nie je uvedený údaj o štátnom občianstve, peňažná pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní nebola predmetom dedičského konania, teda uznesenie je materiálne nevykonateľné. Podľa jeho názoru je napadnuté uznesenie aj nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené.

8. Sťažovateľ zároveň tiež poukazuje na to, že z dedičského osvedčenia č. k. 14 D 406/2015, Dnot 164/2015 z 8. februára 2016 vyplýva iba to, že [REDACTED] ako testamentárna dedička

po nebohom [REDAKOVANÉ] nadobudla tam špecifikovanú nehnuteľnosť. Z dedičského osvedčenia nevyplýva, že by nadobudla aj akékoľvek iné majetkové právo vrátane pohľadávky vymáhanej v tomto exekučnom konaní. Napriek uvedenému okresný súd s [REDAKOVANÉ] konal ako s oprávnenou v III. rade. Sťažovateľ tiež kritizoval, že okresný súd považoval za účastníka konania [REDAKOVANÉ], ktorá však bola iba správkyňou pozostalosti po nebohom, pričom dedičia oprávneného v čase rozhodovania okresného súdu napadnutým uznesením už boli plnoletí. Napokon sťažovateľ poukázal na nepresné označenie priezvisk jednotlivých oprávnených (napr. chýbajúce „r“, poslovenčené verzie priezviska a pod.).

9. Sťažovateľ namieta napokon aj neprimeranú dĺžku konania, pokiaľ ide o rozhodovanie súdu vo veci pripustenia zmeny účastníka konania, a tvrdí, že postup okresného súdu je neefektívny, nehospodárny, dochádza k neodôvodneným priet'ahom, a tým aj k porušeniu zásady zákazu *denegatio iustitiae* (odopretie spravodlivosti).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení práv na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (čl. 48 ods. 2 ústavy), na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením okresného súdu v bode 2 a 3.

11. Ústavný súd zistil, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, III. ÚS 198/2020).

13. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu predostrel predovšetkým skutkovú argumentáciu, ktorá evokuje, že sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť koncipoval, akoby išlo o ďalší opravný prostriedok. Ústavný súd v tejto súvislosti už viackrát uviedol, že v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je skutkovým súdom. Obdobne nemôže zasahovať a skúmať, či v exekučnom konaní vystupujú správne všetky oprávnené osoby. Je to na všeobecných súdoch, aby túto okolnosť preverili, čo sa aj v danom prípade stalo.

14. Z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie písanej „ťažkou rukou“ ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že ním formulované námietky v ústavnej sťažnosti sú obsahovo totožné s námietkami, ktoré predostrel v konaní pred okresným súdom v rámci podanej sťažnosti na zmenu označenia oprávnených osôb, ktorej sťažnosti okresný súd dokonca aj vyhovel a zmenil svoje predchádzajúce uznesenie. Sťažovateľ tak vedome stavia ústavný súd do pozície bežnej

prieskumnej inštancie všeobecného súdництва, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jeho názorom o nezákonne vedenej exekúcii. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou ústavnou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdництва.

15. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu vrátane sťažovateľom prezentované úvahy a konštatuje, že exekučný okresný súd na argumentáciu sťažovateľa reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa s okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu. Tým splnil všetky požiadavky kladené na rozhodnutie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých absenciu mu sťažovateľ vyčítal. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi.

16. Napokon sťažovateľ podanou ústavnou sťažnosťou namieta aj prietahy v napadnutom konaní pred okresným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti však nie je zrejmé, v čom konkrétne mal spočívať zásah okresného súdu do týchto práv sťažovateľa uznesením okresného súdu, ktoré napadol v petite ústavnej sťažnosti (postup okresného súdu označením konania v petite ústavnej sťažnosti nenamietal, pozn.). Odôvodnenie ústavnej sťažnosti tak jednoznačne nekorešponduje s jej petitom. Sťažovateľ, právne zastúpený advokátkou, pritom bližšie nevymedzil obdobia prípadnej nečinnosti, neefektívnej činnosti alebo, ako uvádza v ústavnej sťažnosti, „príklady nehospodárnosti“. Riadne neodôvodnil porušenie zásady zákazu *denegatio iustitiae* (odopretie spravodlivosti) v exekučnom konaní, ktoré prebieha nepochybne oprávnene po prehratom súdnom spore sťažovateľa.

17. Keďže v tejto časti ústavná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje podstatné náležitosti požadované § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde, preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu